

שיעור מספר 7
8 - 14 אוגוסט*

ישוע - אדון השליחות

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: 2 טימוטי 1:8,9; ישעיה 42:1-9; דניאל 9:24-27; לוקס 14-8:2; מתי 5,6:10; מעשי השליחים 1:1-14.

פסוק לשינון: "הוֹסִיף יֵשׁוּעַ וְאָמַר לָהֶם: "שְׁלוֹם לָכֶם. כְּשֵׁם שֶׁהָאֵב שָׁלַח אוֹתִי, כֵּן גַּם אֲנִי שׁוֹלַח אֶתְכֶם". (יוחנן 20:21).

עלפי כתבי הקודש, שליחות היא בלב לבה של הפעילות האלוהית. בישועת האנושות מעורבים האב, הבן, ורוח הקודש. דברם החל בעת הנפילה לחטא וממשיך עד הסוף. האב, הבן, ורוח הקודש יחזירו את העולם הנגאל הזה לאחדות מלאה עם הרצון האלוהי.

על פי ספרי הבשורה, ישוע עבר שינוי רדיקלי מדמות אלוהית לדמות אנושית, שינוי הכרחי להצלחת משימתו. משמעות ההיסטוריה מתמקדת בישוע המשיח, כלל פעילות המשימה של אלוהים הופכת להגיונית ועקבית, וצרכי העמוקים ביותר של בן האדם לקיום בר-משמעות מתגשמים. בברית החדשה, אנו מתוודעים למטרת ההתגלמות בבשר של ישוע המשיח. כאן אנו מגלים את תוכנית המתאר של המשימה, וזוכים במבט חטוף לדרך בה פגש ישוע אנשים מעמים אחרים, ואמונות ודתות אחרות. בדבר האלוהים, אנו יכולים לראות את פעילות הישועה הנפלאה של אלוהים עבור האנושות שנפלה לחטא.

ישוע בתנ"ך

”לִכֵּן אֵל תְּבוּשׁ לֹא בַעֲדוֹת אֲדוֹנָיו וְלֹא בִי, אֲסִירוֹ, אֶלָּא סָבַל אֶתִּי אֶת חֲבָלֵי הַבְּשׂוּרָה כְּפִי כַח הָאֱלֹהִים, הַמוֹשִׁיעַ אוֹתָנוּ וְקוֹרָא אוֹתָנוּ בְּקִרְיָאָה קְדוֹשָׁה, לֹא לְפִי מַעֲשֵׂינוּ, כִּי אִם לְפִי תְּכִנְיֹתוֹ וּלְפִי חֲסִדוֹ הַנֶּתּוּן לָנוּ בְּמִשְׁיַח יֵשׁוּעַ מִלְּפָנֵי עֲתוֹת עוֹלָם.“ (השנייה לטימוטי 1: 8,9).

מלבד הטקסטים הרבים על חוסר התוחלת שבישועה על-ידי מעשינו, הפסוקים האלה חושפים את טבעה הנצחי של ישועה; הם מראים שתוכנית הגאולה גובשה לפני זמן רב מאוד. לכן אין זה פלא שלאורך כל התנ"ך ישוע המשיח מתגלה בדרך זו או אחרת. במיוחד בעלות עוצמה הן, הנבואות המראות בבירור כי ישוע הוא המשיח.

קיראו את הפסוקים הבאים מהברית הישנה, הם כולם מעידים על ישוע. מה הם אומרים עליו ועל תפקידו כמשיח? (ישעיה 1: 61, 7: 14, 9: 6, 9: 1-9; דניאל 27-24: 9)

הנביא ישעיה מתאר את משימתו של ישוע במילים הבאות: ”הן עבדי אֶתְמַדְּ-בוּ בְּחִירֵי רְצָתָה נִפְשֵׁי נְתַתִּי רוּחִי עָלָיו מִשְׁפָּט לְגוֹיִם יוֹצִיא: אֲנִי יְהוָה קְרִאתִיךָ בְּצֶדֶק וְאַחֲזֶק בְּיָדְךָ וְאַצְרֶךְ וְאַתְנַדְּ לְבְרִית עִם לְאוּר גּוֹיִם: לְפָקֶחַ עֵינַיִם עוֹרוֹת לְהוֹצִיא מִמִּסְגָּר אֲסִיר מִבֵּית כָּלָא יִשְׁבִּי חֲשָׁד“ (ישעיה 42: 1,6,7)

חישבו על הרעיון המדהים הזה שישוע, הבורא, לקח על עצמו את האנושיות שלנו ובאנושיות זו חי ומת באופן המיוחד לו. איזו תקווה גדולה מוצעת כאן, לעומת העולם שכשלעצמו, אינו מציע שום תקווה בכלל?

”תְּמִינַת כָּל-הַגּוֹיִם” (חגי 7: 2)

ישוע המשיח הוא אדון הקהילה המשיחית ואדון העולם כולו. ביאתו היא הגשמת הציפיות של קהילה נושעת בתקופת התנ”ך, ציפיות שיכללו יותר מבלעדיות העם היהודי. ביאתו של ישוע, ובמיוחד סיבלו ותחייתו, הובילו לעידן החדש שבו נעלם השוני בין היהודים לגויים, מבחינת הבשורה. לפחות לזמן מה, ירושלים נשארה המרכז. אולם נקודת המוצא לא הייתה המקדש שהרחיב הורדוס בירושלים, אלא יהודים המאמינים בישוע; הם נהיו לבית-מקדש חי. יהודים משיחיים אלה היו השריד האמיתי של ישראל בזמן ההוא של קהילת המאמינים (לפני שנוספו מאמינים מעמים אחרים), אלו שנקראו אז לבשר את החדשות הטובות בכל העולם ולכל העמים.

הכרזה זו של המשימה העולמית, האוניברסלית של המשיח כגואל כל העמים חזרה על עצמה בהולדתו, בתקופת ילדותו, ובטבילתו של ישוע.

מה מלמדים הפסוקים הבאים על משימתו הגלובלית של ישוע?
לוקס 2: 8-14

לוקס 2: 25-33

לוקס 3: 3-6

יוחנן 1: 29

ללא ספק, ישוע בא כמושיע האנושות כולה. מה אומרת לנו אמת זו בהקשר של שליחות?

”הרוח המשיחית צריכה לקום לתחייה בקהילותינו. כל חבר בקהילה צריך ללמוד לעזור בקידום פועלו של אלוהים, גם בשליחות בארצם וגם במדינות זרות. בקושי אלפית של העבודה שצריכה להיעשות נעשית בשדה השליחות. אלוהים קורא לעובדיו לספח שטחים חדשים עבורו. ישנם שדות עשירים של עמל שמחכים לעובד הנאמן.”

(אלן גיי וייט, עדויות לקהילה, כרך 6, עמ' 29).

שליחות ליהודים

”לא נְשַׁלַּחְתִּי אֶלָּא אֶל הַצֹּאן הָאוֹבְדוֹת אֲשֶׁר לְבֵית יִשְׂרָאֵל.” (מתי 24: 15).

בין הופעתו הפומבית הראשונה ועד למועד צליבתו, התמקד פועלו של ישוע כמעט אך ורק ביהודים, ובעיקר באיזור הגליל. האדון התמסר בראשונה לישראל. לפני קורבן המשיח, היו מעט מאוד בשורות טובות לגויים. כפי הנראה רצה ישוע לעורר את העם היהודי למקומם, מטרתם, ותפקידם בשליחות האלוהים הכוללת לאנושות האובדת. ישראל היתה ההזדמנות להיות עדי מיסרו של אלוהים לעולם.

קיראו את מתי 10:5,6. מדוע אמר כאן ישוע את שאמר? כיצד נבין את מילותיו בהקשר של ההיקף האוניברסלי של מה שהמשיח בא לממש ובהקשר לשליחות בכלל? השוו את הטקסט הזה למתי 28:19.

כאשר אנו שוקלים את חייו ופועלו של ישוע, עלינו לשמור על הפרדה ברורה בין החשיבה שלו, האידאליים, העקרונות, והתכנון שלו מצד אחד והדרך שבה השיג מטרות אלה מצד שני. בחיי היום-יום ובפועלו, הוא הזדהה עם התרבות היהודית, בדיוק כפי שהתנ"ך ניבא על המשיח. אבל ההשפעה של התגלמותו הייתה ליישום אוניברסלי. דרך מותו ותחייתו, הוא נשא את חטאי העולם כולו! (יוחנן 1: 29).

אנו מזהים כאן עיקרון מקראי חשוב למיסוד השליחות. הצעד הראשון מופנה ליצירת מרכז במטרה להקים בסיס גיאוגרפי ותרבותי חזק ויציב: ישראל והיהודים. לכשהושלם צעד זה, בצעד הבא צריכה הייתה השליחות להתפתח כלפי חוץ, מן המרכז אל המרחבים.

חישבו על קהילת הבית שלכם. עד כמה היא מודל הרעיונות שהובעו לעיל, כלומר, בסיס חזק ויציב שבסופו של דבר מסוגל להושיט-יד לאחרים? כיצד תוכלו להימנע מהסכנה, שקהילות רבות מתמודדות עימה, של חוש כיוון עצמי, דאגה לצרכים שלנו עד כדי הזנחת עדות ושליחות?

שליחות לגויים

למרות שישוע בילה חלק גדול מזמנו בין יהודים, ושירת אותם בהקשר התרבותי שלהם, הוא הבהיר בהוראתו ומפעלו שמשימתו הייתה אוניברסלית. החדשות הטובות חייבות להתבשר לאומות, כשעם ישראל הוא הבסיס הראשוני. ישועת הגויים היא חלק מתכניתו של אלוהים. זה היווה חלק בהוראתו של ישוע.

כיצד מצביעה תורתו של ישוע על שליחות לאנשים שאינם יהודים?

מתי 5: 13,14

מארק 9: 14

לוקס 14: 10-24

מתי 13: 36-43

למרות העובדה שישוע כיהן ופעל בעיקר בקרב יהודים, אין ספק שמלכתחילה הייתה שליחותו למען כל העולם. כבר בעת טבילתו, אמר זאת יוחנן המטביל בבירור: **”לְמַחְרָת רְאֵה יוֹחָנָן אֶת יֵשׁוּעַ בָּא לְקַרְאֵתוֹ. אָמַר יוֹחָנָן: ”הֲיֵה שֶׁהָאֱלֹהִים הַנוֹשֵׂא חַטָּאת הָעוֹלָם”** (יוחנן 1: 29).

המילה עולם (ביוונית קוסמוס) מתרחשת כמאה פעמים בבשורות. כמחצית מאלה מתייחסות להיקף פועלו של ישוע כגואל כל העולם.

במשל שלימד ישוע בלוקס 14: 16-24, אלו שהוזמנו סיפקו סיבות על-מנת לתרץ את אי הגעתם. קיראו את התירוצים האלו שוב. במפלס אחד, אף אחד מהתירוצים לא ניראו כבלתי-סבירים, לא כן? איזה לקח חשוב עלינו ללמוד בעצמנו ממשל זה?

ההסמכה הנעלה

ישוע בילה את ארבעים הימים שבין תחייתו ועד לעלייתו השמיימה בעיקר בהכנת תלמידיו והקהילה המשיחית לבישור ברחבי העולם. אירוע התחייה הידוע ביותר נמצא בבשורה על-פי מתי. עם זאת, בתקופה זו היו הזדמנויות אחרות שבמהלכן יכל ישוע לספק פרטים נוספים על ההסמכה לבישור. פעמיים נגלה ישוע בירושלים, פעמיים בגליל (אחת ליד ים הכנרת, ואחת בראש הגבעה הצופייה לים) והפגישה שעליה סופר במעשי השליחים (1: 1-14).

ישנן חמש תובנות בבשורות ובמעשי השליחים שבהן ההסמכה הגדולה לבישור נבחנת מזוויות שונות: בהר בגליל (מתי 20-18:28); על-יד שולחן הסעודה (מארק 16-14:16); בדרך לכפר עמאוס (לוקס 31-13:24); בחדר שבעליית הגג (יוחנן 31-19:20); בחוף הים (יוחנן 25-4:21); ובעת עלייתו השמיימה (מעשי השליחים 1:11). איזה נקודות מפתח משותפות לכל האירועים הללו?

בכוחו של רוח הקודש וציות למילותיו של ישוע, התפרשו השליחים במהירות על-פני העולם עתיק. שאול בישר בחוף הצפוני של הים התיכון; פיליפ עבד בשומרון ועל-פי מסורת משיחית קדומה, מתי נסע לאתיופיה ותומס להודו. למרות ההתחלה הצנועה, ועם כל-כך הרבה התנגדות, בחסדו של האדון ישוע, חסידים נאמנים אלה יכלו להפיץ את הבשורה לעולם. למרות חסרונותיהם, חולשותיהם, פחדיהם, ספקותיהם, ומאבקהם, הם צייתו לקריאה ועבדו למען ישועת העולם.

כלומר, מה שהם למדו על ישוע, ומה שקיבלו מישוע, הם ביקשו לחלוק עם אחרים. האין זה מילוי קריאתם של המשיחיים? מה ניתן לך במשיח? כיצד צריכה להשפיע תשובתך על גישתך לעדות ושליחות לאחרים?

לימוד נוסף: על-פי מתי, ניבא ישוע ש"בשורה זו שֶׁל הַמַּלְכוּת תִּכְרַז בְּכָל הָעוֹלָם לְעֵדוּת לְכָל הַגּוֹיִים וְאַחֲרֵי כֵן יָבוֹא הַמָּלְכוּת" (מתי 14: 24). באותה עת, הכתובים מחדדים עוד נקודה: "אֲבָל אֶת הַיּוֹם הַהוּא וְהַשָּׁעָה אֵין אִישׁ יוֹדֵעַ, גַּם לֹא מַלְאָכֵי הַשָּׁמַיִם וְגַם לֹא הַבַּיִת, אֲלָא הָאֵב לְבָדוֹ." (מתי 13: 24). שימו לב גם למילותיו של ישוע: "עֲנֵה לָהֶם: "לֹא לָכֶם לְדַעַת עֵתִים וְזִמְנִים שֶׁקִּבַּע הָאֵב בְּסִמְכוֹתָו שְׁלוֹ." (מעשי השליחים 1: 7).

וכך, בעוד החדשות הטובות של הבשורה ניתנו וניתנים כפי שאף פעם לפני לא ניתנו, ובעת שאנו מאמינים שביאתו של המשיח קרובה, חייבים אנו שלא להסתבך בספקולציות של תאריכים.

"אל לנו להיות שקועים בספקולציות בנושא הזמנים והעונות שלא גילה לנו האלוהים עדיין. ישוע אמר לתלמידיו להיות דרוכים, אבל לא לקראת זמן מוגדר. על חסידיו להיות בעמדתם של אלה המאמינים לפקודותיו של מפקדם; עליהם לצפות, לחכות, להתפלל ולעבוד, תוך שהם קרבים לביאתו של האדון". (אלן גיי וייט, מסרים נבחרים כרך 1 עמ' 981 בגרסא האנגלית).

שאלות לדיון:

1. למרות ההוראה הברורה שלא לקבוע מועדים לחזרתו של המשיח, כמעט שאין שנה שעוברת מבלי שנשמע משהו חדשות על איזו קבוצה של משיחיים שקבעו מועד לחזרתו של המשיח. מדוע לדעתכם אנשים מתעקשים לעשות זאת, מלבד טכניקה לשידול תרומות כספיים? (אחרי הכל, אם ישוע מגיע ביוני 19 של השנה הבאה [או כל תאריך אחר שתדעו למלא כאן במקום...], אז עד כמה בכלל טוב כספכם כרגע?) מדוע זה כל-כך גרוע לעדות המשיחית בעולם, כשתאריכים אלה, שנה אחרי שנה, מוצגים ככזב?

2. חישובו על המכשולים שעמדו בפני המאמינים הראשונים בשנים הראשונות של השליחות, במיוחד בהתחשב בכך שהיו מעטים במספר. מהם כמה מן המכשולים העומדים בפנינו בשליחות היום? מה נוכל ללמוד מההצלחה של הקהילה הקדומה שיכול לעזור לנו לעשות את מה שנקראנו באופן ברור לעשות?